

kelse af klagerådene. Dette gælder specielt set i relation til de klageråd, der i dag ikke har særlig mange sager at behandle, for de vil jo simpelt hen med de større kommuner få flere sager og dermed måske også et bedre forløb i forhold til klagerådernes indsats. Det er jo interessant at se, at det er få klageråd, der har rigtig mange sager, hvilket vi kan læse ud af undersøgelsen.

Enhedslisten var inde på problematikken i forhold til, at tallene viser, at ud af 1.145 klager er der 807 klager, der bliver sendt videre til klagerådene. Hvis det så er udtryk for, at kommunen, når der kommer en klage, øjeblikkelig tager fat på problemet og retter op på det, så er det jo i virkeligheden et meget positivt resultat.

Men jeg er enig i, at det er et problem, hvis det er udtryk for, at man i virkeligheden får borgeren til at lade være med at sende sin klage videre til klagerådene og dermed ikke får den vurdering af klagen, som egentlig skulle til. Men det kan lige så godt være, at man simpelt hen får løst problemet. Men jeg er enig i, at det da er sådan nogle tal, man lige skal være opmærksom på, og man skal følge, hvad de egentlig er udtryk for.

Ellers vil jeg bare fuldt ud tilslutte mig hr. Jørn Pedersens melding om, at dagen i dag er en glædens dag, og udtrykke håb om, at vi får mange flere af den slags dage. Tak for meldingerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 54: Forslag til lov om ændring af lov om social service og andre love. (Videreførelse af overvågningen på grundtakstområdet).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 27/10 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Lovforslaget her lægger op til at videreføre det overvågningssystem, der blev etableret i tilknytning til indførelsen den 1. januar 2002 af finansieringsmodellen på det sociale område, den såkaldte grundtakstmodel. En model, der sikrer bedre sammenhæng mellem ansvaret for, at den rigtige hjælp bliver givet, og finansieringen af selve ydelsen.

Da overvågningen udløber ved udgangen af indeværende år, er der behov for en forlængelse af ordningen, indtil kommunalreformen træder i kraft, og det forventes som bekendt at ske den 1. januar 2007. Herefter vil der være et enstregt myndigheds- og finansieringsansvar, der vil afløse den nuværende grundtakstfinansiering. Fra 2007 forestås overvågningen af de udviklingsråd, der skal overvåge kommunalreformen i en 4-årig periode. Så i Venstre stiller vi os positive over for en sådan forlængelse, så vi fortsat kan følge udviklingen på finansieringsreformens område, indtil kommunalreformen træder i kraft.

Kl. 11.15

Som ministeren har redegjort for i redegørelsen om den sociale finansieringsreform 2004, er der endnu ikke en tilfredsstillende forankring rundt omkring i kommuner og amter, og der foregår fortsat et implementeringsarbejde. Vi er dog tilfredse med, at grundtakstreformen overordnet har levet op til sit formål og skabt en bedre sammenhæng mellem beslutning og betaling, og at reformen har synliggjort udgifterne og givet øget fokus på sammenhængen mellem udgift og kvalitet.

Kommunalreformens gennemførelse indebærer i det nuværende udspil, at grundtakstreformen afvikles, men der er fortsat behov for at følge området og forbedre sagsbehandlingen i kommuner og amter, indtil kommunalreformen træder i kraft.

På den baggrund kan Venstre tilslutte sig forslaget.

Sandy Brinck (S):

I dag er det sådan, at kommunen som udgangspunkt skal betale de tilbud, som kommunens borgere har brug for. Når vi overhovedet har en grundtakst, er det netop i erkendelse af, at der er enkelte tilbud, som har så høj en pris, at en kommune ikke magter at betale dem selv.

Nu står vi så over for en kommunalreform, hvor større kommuner selvfølgelig vil kunne magte mere. Men betyder det så, at de kan magte alt? Jeg tager det her op i denne forbindelse, fordi en grundlæggende årsag til, at Socialdemokraterne forlod forhandlingerne om en strukturreform, var vores insistensen på at få bare en flig af viden om de økonomiske og kvalitetsmæssige konsekvenser af at lægge hele finansieringen af de sociale tilbud hos kommunerne.

Vi synes selvfølgelig, at spørgsmålet er relevant, fordi vi ved, at grundtaksområdet omhandler 15-20 mia. kr. Det er mange penge bare at smide op i luften og så vente og se, hvor de falder ned. Det synes vi er økonomisk uansvarligt, men det smager altså også af despekt over for de borgere, som naturligt nok ønsker sig bare et enkelt regnestykke, som kan berolige dem i forhold til, at kommunen rent faktisk vil have de økonomiske muligheder for at yde de tilbud, som borgeren har behov for. Vi taler om de meget dyre tilbud, der som oftest også er de tilbud, som borgerne er helt afhængige af at få.

Af mystiske årsager har regeringen ikke ønsket at give os den sikkerhed. Tværtimod har regeringen skrevet i sit forlig med Dansk Folkeparti, at hvis det nu skulle vise sig, at den nye finansiering på socialområdet ikke kan klares og ikke kan håndtere det økonomiske pres, så vil man gå tilbage til grundtaksmodellen. Den slags eksperimenter deltager vi ikke i.

Vi synes, det er klogt at følge konsekvenserne af en finansieringsmodel nøje, derfor kan vi også støtte det her lovforslag, men det er dobbelt klogt at lave et ordentligt forarbejde, hvis man vil ændre finansieringsmodeller. Så vi støtter forslaget her, men undrer os over, at forarbejdet til det, der skal tage over, bliver taget så lempeligt fra regeringens side.

Pia Kristensen (DF):

Forslaget indebærer, at det gældende overvågningssystem på grundtaksområdet i form af udviklingsråd, indberetnings- og redegørelsespligt for kommuner, amtskommuner og udviklingsråd samt Socialministeriets årlige redegørelse til Folketinget videreføres uændret.

Vi hilser forslaget velkommen, for med de problemer, der fortsat er med grundtaksmodellen i praksis, er det nødvendigt, at udviklingsrådene fortsat holder øje med området.

I forbindelse med den forestående strukturreform vil der ske en overflytning af myndighedsansvaret på grundtaksområderne fra amter til

kommuner. Så også af den grund er det nødvendigt, at det gældende overvågningssystem videreføres, og vi ser de regionale udviklingsråd som et nyttigt forum for drøftelserne mellem amter og kommuner i forbindelse med de forestående ændringer.

Vi tilslutter os ændringen vedrørende præcisering af kommuners og amtskommuners forpligtelse til at levere tilbud på det sociale område. Vi tilslutter os, at det videreføres og fortsat følges af overvågningssystemet.

Vi støtter som sagt forslaget.

Kl. 11.20

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Da den konservative ordfører, fru Charlotte Dyrmosé, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Der er mange meninger om den såkaldte grundtaksmodel på det sociale område. Grundtaksmodellen er det regelsæt, kommuner og amter skal benytte sig af, når de skal fordele udgifterne til de sociale opgaver imellem sig. Grundtaksmodellen skal således kun virke frem til den nye strukturreform, der træder i kraft i 2007.

Vi i Det Konservative Folkeparti finder det hensigtsmæssigt at videreføre overvågningen på grundtaksområdet og på den måde fortsat inddrage brugerorganisationerne i en dialog med de offentlige parter frem til 2007, hvor de udviklingsråd, der skal følge strukturreformens introduktion, oprettes. På den måde får vi nemlig en kontinuitet i overvågningen af finansieringen på det sociale område.

Når det er sagt, skal der ikke herske tvivl om, at vi i Det Konservative Folkeparti ser utrolig meget frem til 2007, hvor den nye strukturreform vil betyde, at kommunerne har det fulde ansvar på det sociale område. Vi ser frem til, at borgerne med den nye struktur ikke længere risikerer at være kastebold mellem kommuner og amter, som mange har følt de har været under det nuværende system. I fremtiden har én part ansvaret. Kommunerne, som er den myndighed, der er tættest på borgerne, får det fulde ansvar for at hjælpe borgerne på den bedst tænkelige måde. Og man skal ikke længere vente på, om amtet nu også er enig i vurderingen.

Det betyder naturligvis, at nogle af de dyre tilbud skal være omfattet af en reduktionsordning, således at det ikke bliver urimelig dyrt for en kommune at give en borger det rette tilbud,

også selv om dette måtte være ekstraordinært dyrt.

Vi i Det Konservative Folkeparti ser frem til det nye danmarkskort. Vi ser frem til, at borgeren ikke længere skal være kastebold mellem to systemer. Vi ser frem til, at kommunerne får mulighed for at lave en mere helhedsorienteret indsats for borgerne. Men indtil vi når så langt, bakker vi fuldt og helt op om en fortsættelse af overvågningen af grundtaksområdet i den nuværende model.

Vi kan derfor støtte forslaget.

Villy Søvnal (SF):

Det er vigtigt at erindre om, at når vi taler grundtaks, så diskuterer vi de mest udsatte sociale grupper, vi har i det her samfund. Vi diskuterer anbringelse af børn; vi diskuterer misbrugere; vi diskuterer sindslidende; vi diskuterer hjemløshed; vi diskuterer handicappede – altså alle dem, som er kronjuvelerne, om man så må sige, i dansk sociallovgivning.

Det, der er forslag om her, er, at man viderefører overvågningen på grundtaksområdet, og det synes vi der er meget brug for, og derfor kan vi støtte forslaget.

Hvis man tænker på ordet overvågning og overvejer, hvor det ord har indgået i de sidste 4-5 år i den danske politiske debat, kan jeg komme i tanke om tre områder. Vi har brugt det i forbindelse med kogalskab; vi har brugt det i forbindelse med Østrigsagen, da Jörg Haider støttede den østrigske regering; og så har vi brugt det i forbindelse med grundtakssten. Det siger noget om, hvor farligt stof det er vi har med at gøre; det siger noget om risiciene i det her.

Hvis man læste de regionale indmeldinger om, hvad konsekvensen har været af grundtaksmodellen, så var der tre gennemgående svar. Det ene svar var, at det havde medført mere bureaukrati, altså midler, der i stedet for at blive brugt til at hjælpe mennesker, der havde problemer på de nævnte områder, bliver brugt til, at man sidder og forhandler priser mellem kommuner og amter og bruger tid til at sagsbehandle sager meget længe. Så det var det ene resultat.

Det andet resultat var, at man havde fået indsnævret valgmulighederne. Der var ikke så mange valg for den handicappede, som der var inden introduktionen af grundtaksmodellen. Det er jo ganske interessant, at for de opretstående diskuterer vi frit valg, mens den del af befolkningen, der har det største hjælpebehov, oplever

deres valgmuligheder blive indsnævret. Jeg synes, det er ganske sigende for den nuværende regerings måde at tænke på, at der er mennesker, der er omfattet af det frie valg og får udvidet deres frie valg, og så er der mennesker, som virkelig har brug for meget hjælp, og der er påpejningen fra de regionale udvalg, at deres valgmuligheder indsnævres.

Kl. 11.25

Den tredje konsekvens, der er gennemgående i de svar, vi så, er, at fra man søger om et tilbud, til man får sit tilbud, er der stadig længere ventetid.

Det vil sige, at de mennesker, der har aller mest brug for hjælp, de handicappede, de udsatte børn, de sindslidende, de hjemløse, oplever bureaukrati, stigende sagsbehandlingstider og indsnævrede valgmuligheder.

Så kan man sige, at jamen nu er det jo alt sammen en mellemstation, for om lidt hedder det den nye struktur. Løser det ikke de her problemer? Nej, tværtimod. Jeg ved ikke, om regeringen er færdig med sine overvejelser om, hvornår staten skal medfinansiere de dyre sociale sager, men det kan socialministeren måske svare på.

Men det, der er grundtanken i den nye struktur, er, at de dyre sager skal kommunerne have den fulde finansiering af. Jeg synes bare, at Folketinget skal prøve at overveje, hvad man tror det har af konsekvens, i det øjeblik man sidder med en dyr sag til 800.000 kr., enten en anbringelse af et barn eller et meget handicappet menneske, hvor kommunerne fremover skal have den fulde finansiering.

Der vil blive et pres af et hidtil uset omfang i retning af at finde en discountløsning for den multihandicappede eller for det meget udsatte barn. Vi vil lave et økonomisk pres, der aldrig nogen sinde har været så stærkt, i retning af, at de her børn ikke får de tilbud, de har brug for, i retning af, at den handicappede får det billigste tilbud overhovedet, medmindre man anerkender, at det her kan man ikke, og det er måske det, der ligger i formuleringen om, at så kan man vende tilbage til grundtakssten. Men det vil sige, at der i så fald vil gå en årrække, hvor man vil eksperimentere med de mest udsatte grupper, vi overhovedet har i det her samfund. Jeg gentager bare, at de sindslidende, de misbrugende, de hjemløse, de mest udsatte børn og de handicappede skal deltage i et eksperiment, der hedder: Går det her, eller går det ikke?

Jeg vil godt sige, at det synes jeg er uhørt. Jeg synes, at det er en uhørt mangel på omhu over

for nogle af de mest udsatte grupper, vi har i det her samfund.

Og hvornår kan man så forvente, at der reageres på det? Først skal det gå op for alle, hvad der i virkeligheden sker. Så skal de regionale udvalg melde tilbage om, at det ikke ser så godt ud. Så skal Folketinget diskutere det. Så skal der vedtages et lovforslag. Så skal det træde i kraft. Så skal det ind i de kommunale aftaler om, at kommunerne skal dispenseres. Så er vi ude i en horisont, der hedder 4-5 år, inden der sker noget som helst, fra meldingen om, at det går frygtelig galt.

Det er det eksperiment, regeringen og Dansk Folkeparti er på vej ud i. Nu er det sagt. Hvis nogen så bliver overraskede, når det sker, kan man genlæse talen her.

Ida Jørgensen (RV):

Det er jo svært at komme efter hr. Villy Søvndal, der så engageret er gået ind i, hvordan vi sikrer de svageste i vores samfund.

Men det er også en problemstilling, der optager Det Radikale Venstre meget. Vi har også været meget optagede af den her grundtakstmodel, fordi vi mente, at den kunne være med til at sikre, at byrderne blev båret af skuldre, der var brede nok.

Derfor var vi glade for grundtakstmodellen, derfor er vi også glade for overvågningssystemet, og derfor er vi glade for, at overvågningssystemet fortsætter til 2007. Vi så også gerne, at både grundtakstmodel og overvågningssystem fortsatte efter 2007.

Pia Boisen (EL):

Da Enhedslistens ordfører ikke kan være til stede, skal jeg kort redegøre for vores synspunkt på lovforslaget.

Som mange andre har været inde på, er forlængelse af overvågningen jo en god idé. Der har været en række problemer omkring finansieringsreformen, og det kan være fornuftigt at følge det videre frem.

Men Enhedslisten er noget uforstående over for, at mens man fortsætter med en overvågning, fjerner man den pulje, man har haft til at hjælpe særlig vanskeligt stillede kommuner, som i forbindelse med finansieringsreformen kom i klemme.

Så kan man sige, at så får man selvfølgelig en overvågning, der handler om det kvalitative, men der, hvor man kunne lappe på nogle af problemerne, nemlig med nogle penge, fjerner man

det redskab, man har. Det er en problemstilling, som vi forventer at tage op i udvalget.

Kl. 11.30

Tove Videbæk (KD):

Grundtakstfinansieringen har aldrig været Kristendemokraternes kop te, og vi har heller ikke stemt for den. Kristendemokraterne synes, der er god grund til at fortsætte overvågningen af grundtakstområdet, det er simpelt hen nødvendigt for at sikre borgernes rettigheder på en række områder, og vi ved jo, at de borgere, vi taler om, er dem, som er socialt svage; sundhedsmæssigt og på mange andre områder er det de svageste borgere, vi taler om.

Kommuner og amtskommuner skal kvartalsvis indberette statistiske oplysninger om udviklingen for de enkelte tilbud efter serviceloven, og det er de ret utilfredse med, men det synes vi til gengæld er en god ting, så vi kan følge med i, hvad der sker, og få dokumentation for det. Vi ved, som vi også har hørt allerede, at grundtakstfinansieringen faktisk har medført en del ventetid for borgerne på de forskellige tilbud, de har brug for, og det har også betydet færre valgmuligheder, idet en del også selvejende institutioner er bukket under i den her proces.

Kristendemokraterne synes, det er en rigtig god ting at fortsætte overvågningen af grundtakstområdet, så vi støtter forslaget.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne takke for tilslutningen til lovforslaget.

Formålet er jo netop at videreføre en tæt overvågning af udviklingen på området frem til kommunalreformens ikrafttræden. Revision af grundtakstordningen indgår i de kommende lovforslag om kommunalreformen, og med forslaget bliver den hidtidige overvågning videreført, det vil sige i form af udviklingsråd, indberetnings- og redegørelsespligt for kommuner, amtskommuner og udviklingsråd samt socialministerens årlige redegørelse til Folketinget.

Overvågningen og udviklingsrådene videreføres dermed frem til 2007, hvor de erstattes af udviklingsråd, der skal overvåge kommunalreformen i en 4-årig periode. Det er jo så også svaret til den radikale ordfører, der efterlyste overvågning efter 2007.

Med forslaget videreføres jo så også ændringen af serviceloven, hvor kommunernes og amtskommunernes forpligtelse til at levere tilbud på det sociale område blev præciseret, altså

den såkaldte 600.000-kroners-regel. Jeg er overbevist om, at vi ved at fortsætte med en uændret videreførelse af overvågningssystemet faktisk på dette område sikrer en god og hensigtsmæssig måde at følge udviklingen på her i 2005 og 2006.

Jeg skal sige til især SF's ordfører, at kommunalreformen på ingen måde er udtryk for noget eksperiment, tværtimod ligger der grundige og meget bevidste overvejelser bag de initiativer, regeringen har taget med kommunalreformen, gående på, at vi gerne vil sikre en mere effektiv og en mere hensigtsmæssig offentlig sektor. Jeg synes, det er ubegribeligt, at bl.a. SF ikke kan se det hensigtsmæssige i, at der nu er én myndighed, der får ansvaret på det sociale område.

Hele ideen i, at det er kommunerne, der får ansvaret på det sociale område i forhold til borgeren, går jo ud på at skabe et mere enkelt system, få klarhed over de forpligtelser, der er, og undgå, at borgeren bliver kastebold mellem myndigheder, der strides om ansvaret. Så jeg ser som socialminister virkelig frem til, at kommunalreformen kan træde i kraft.

De mange ord fra hr. Villy Søvnald er måske i virkeligheden bare udtryk for en vis irritation over, at der nu er en VK-regering, der tager de udsattes og de svageste gruppers problemer meget alvorligt og faktisk har taget en lang række initiativer for at forbedre forholdene på mange områder.

Jeg vil også gerne kvittere for det positive forhandlingsforløb, vi netop har afsluttet i forbindelse med satspuljeforhandlingerne, hvor vi jo for 2005 faktisk har fordelt 382 mio. kr., bl.a. til en alkoholbehandlingsgaranti og en forstærket indsats for at nedbringe ventelister for børn til psykiatrisk behandling m.v.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg beder ministeren om at blive stående. Vi har tre, der vil komme med kommentarer til ministeren. Det er hr. Villy Søvnald, fru Sandy Brinck og fru Pia Boisen. Først hr. Villy Søvnald.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Socialministeren mente, min tale var udtryk for irritation, men sådan er det slet ikke. Når jeg står op om morgenen og har spist morgenmad og fået mit bad og sådan noget, så overvejer jeg, hvad jeg kan rose regeringen for i dag, og hvis jeg kommer i tanke om et, så gør jeg det helt

uden forbehold og med høj og klar røst. Men jeg medgiver, at det ikke sker så tit.

Men mit spørgsmål gik på: Når regeringen nu har haft grundige og bevidste overvejelser, som socialministeren sagde, hvor har regeringen så lagt snittet i statens medfinansiering af de dyre sociale sager? Det, jeg påpegede, var, at når kommunen får hele finansieringen i en sag med et meget handicappet menneske, der koster 800.000 kr., så er presset for at finde et discount-svar i forhold til vedkommende handicappede meget stort. Hvilken sikkerhed har vedkommende i socialministerens strukturreform?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan svare hr. Villy Søvnald, at vi er i fuld gang med at arbejde med tingene og finde ud af, hvor snittet skal være, så det er ikke afklaret på nuværende tidspunkt, men i løbet af denne måned når vi jo at blive færdige med lovforslagene og herunder overvejelserne om, hvordan og hvorledes en eventuel refusionsordning skal skrues sammen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes egentlig, det er underligt, når ministeren siger, at hun har været inde i meget grundige og meget lange overvejelser, at hun ikke har forholdt sig til det mest centrale problem, nemlig at presset i de dyreste sociale sager bliver kolossalt.

Jeg vil så spørge: Betyder det, at ministeren siger, at hun medgiver, at der er et problem, nemlig det problem, at hvis kommunerne skal finansiere de dyre sociale sager hundrede procent, så risikerer man, at de får discountløsninger, så risikerer man, at presset for at spare penge i dyre handicapsager, i dyre børnesager bliver kolossalt? Vil ministeren medgive, at der er en voldsom risiko, hvis man bevæger sig derud, uden at der er en statslig medfinansiering i de dyre sager?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo vigtigt at overveje de forskellige konsekvenser af kommunalreformen, og jeg tror, at det, at vi nu får nogle større kommuner, nogle mere robuste kommuner, har meget stor betydning i forhold til indsatsen også på det sociale område, hvor enkeltssager jo heller ikke vil dominere nær så meget som i mindre kommuner.

Jeg synes, det er vigtigt at overveje en eventuel refusionsordning i forbindelse med de særlig dyre sager, men som jeg tidligere svarede hr. Villy Søvnald, har jeg på nuværende tidspunkt ikke lagt mig fast på, hvordan det så i givet fald præcis skulle være.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det var også ministerens påstand om grundighed, der fik mig til lige at bede om en kort bemærkning, for det er bestemt ikke grundighed, vi har oplevet. Jeg synes, ministeren allerede nu selv er kommet ind på det med svaret om, at det ikke er afklaret, og at ministeren ikke har lagt sig fast på noget. Det er ikke det, der tyder på grundighed.

Men det, jeg så godt vil spørge om, er, om ministeren ikke kan bekræfte, at regeringen jo selv er usikker på, hvad det er, der kommer til at ske med denne her finansiering på det sociale område. Hvorfor skriver man ellers i et forlig, at hvis det her går galt, vender vi tilbage til grundtaksmodellen? Altså hvis man nu havde lavet et grundigt forarbejde og vidste, at der var sikkerhed for, at de dyre og tunge sociale sager ville der også blive taget vare på, så ville man vel ikke skrive ind i en politisk aftale, at hvis det her går galt, så må vi vende tilbage til situationen, som den er i dag.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det, der undrer mig meget, er, at man hverken fra SF's eller Socialdemokratiets side vil forholde sig til de positive konsekvenser, der vil være af, at vi nu får samlet myndighedsansvaret ét sted, nemlig i kommunen.

Når jeg refererede til grundige og dybe overvejelser, så var det jo i forhold til: Hvordan er det, vi bedst sikrer den offentlige sektor fremover? Hvordan er det, vi på allerbedste vis på det sociale område kan yde borgeren en god service? Der er jeg ikke spor i tvivl om, at det, at vi får placeret ansvaret ét sted, nemlig hos den kommunale myndighed, er en meget stor gevinst.

Så er vi stadig væk i færd med overvejelser om, lige præcis hvordan vi bedst sikrer de økonomiske sammenhænge og den eventuelle dækning af meget dyre enkeltsager, og det er det arbejde, vi er i gang med nu, og det bliver som sagt afklaret i løbet af denne måned.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Vi vil sådan set godt gå positivt ind i en diskussion om, hvordan man kunne tilrettelægge den kommunale drift bedre, også på socialområdet. Problemet var jo lidt, at det fik vi ikke rigtig lov til. Når vi syntes, at der skulle være sikkerhed for, at økonomien hang sammen, var det jo, at det hele ligesom gik i kludder, og ministeren må vel erkende, at økonomi er afgørende.

Kl. 11.40

Ministeren og jeg selv og kollegaerne her i salen kan jo være fuld af god vilje til, at det hele skal blive meget bedre, men hvis vi ikke kan lave et regnestykke, hvor vi kan gå ud og sige til borgerne, at der også er penge til det, så kan jeg godt forstå, at de er utrygge. Så er det et eksperiment, og socialdemokrater deltager ikke i eksperimenter på bekostning af de svageste i det her land.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Men jeg kan forsikre fru Sandy Brinck for, at de økonomiske problemer bliver afklaret, og at det bliver overvejet, om der eventuelt skal være en refusionsordning, og i givet fald på hvilket niveau det skal være. For selvfølgelig kerer vi os meget om økonomien i forhold til eksempelvis de meget dyre enkeltsager.

Men virkeligheden er jo, at Socialdemokratiet, når det kom til stykket, slet ikke ville indgå i egentlige drøftelser af, hvordan det er, det allerbedst kan fungere fremover. Og når jeg bare tager det område, som jeg har ansvaret for, nemlig det sociale område, savner jeg i den grad et bud fra Socialdemokratiet på, hvad det så er, man vil i stedet. Hvad er det, der skulle være alternativet til netop den hensigtsmæssige løsning, hvor vi siger, at nu vil vi undgå, at borgeren bliver katebald mellem myndigheder, der strides om ansvaret, nu vil vi sikre en meget nem, en meget klar adgang for borgeren til det offentlige system?

(Kort bemærkning).

Pia Boisen (EL):

Nu kan borgerne blive katebald ikke bare mellem myndigheder, som har ansvaret, men også mellem dem, der rent faktisk skal levere de ydelser, som det handler om. For det vil være ganske få kommuner med 50.000 eller 30.000 indbyggere, som har specielle tilbud til sindslidende, til mindre handicappede, til folk, som får en

hjerneskade ved sygdom eller ved en trafikulykke. Det er der jo ganske få kommuner, der har, og vi får jo ikke noget enkelt system.

Jeg vil godt give et eksempel og bede om ministerens kommentar. Hvis man tager eksemplet med folk, der får en hjerneskade på grund af en hjerneblødning eller på grund af en trafikulykke, så behandles de i dag i et system, der består af et sygehus og en amtslig genoptræning, hvor der er den ekspertise, der skal være på tale/høre-området. Og hvis de ikke kan klare sig selv, er der amtslige plejehjemspladser, som er specialiseret til den her gruppe.

I det system, som der lægges op til med strukturreformen, skal folk jo fra sygehuset tilbage til deres kommune, som ikke har ekspertisen, som skal finde en plads til genoptræning, som skal finde en plads til at genoptræne tale/høre, og som eventuelt skal finde en plads, hvor folk kan få den pleje, der er nødvendig. Det er ikke så enkelt.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan forsikre fru Pia Boisen for, at vi vil bevare sygehusene til at tage sig af sygehusbehandlingen, det, der har med hele sundhedsområdet at gøre.

Det, der er det afgørende i kommunalreformen, er, at kommunen får ansvaret over for borgeren. Og hvem er det så, der driver det tilbud, der kommer på tale? Ja, det kan være kommunen, det kan være regionen, det kan være private, det kan være mange forskellige. For vi fastholder jo regionerne med et forsyningsansvar over for kommunerne. Så kommunerne skal fremover afklare, hvor meget de har brug for, og hvor de lægger tilbuddene, og så netop anmode regionerne om, at de og de behov bliver dækket ind i forhold til det forsyningsansvar, som regionerne har over for kommunerne.

(Kort bemærkning).

Pia Boisen (EL):

Men kan det ikke være ganske vanskeligt for brugerne at kunne se sammenhængen og enkelheden, hvis de har en lang række forskellige institutioner, specialundervisning, plejehjem og en hjemkommune at forholde sig til?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, det kan det, hvis der er mange forskellige parter, der skal ind over det, men det, der er af-

gørende, er, at kommunen står med det samlede ansvar. Og det skulle alt andet lige gerne kunne give en bedre koordinering mellem den hjælp, som den enkelte har brug for, fordi man i langt højere grad vil kunne se på borgerens behov i en helhed, når ansvaret er samlet ét sted.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 55:

Forslag til lov om ændring af lov om forebyggende hjemmebesøg til ældre m.v. (Ændring af lovens målgruppe).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 27/10 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Forslaget her er et led i aftalen med kommunerne. Der lægges op til større frihed i kommunernes forebyggelse og sundhedsfremmende indsats. I dag har kommunerne et tæt samarbejde med de ældre, der har behov for praktisk hjælp og personlig pleje, og specielt jo i forbindelse med visitationen er der en tæt kontakt. Venstre synes, det er en god idé, at der med dette forslag lægges op til, at kommunerne fremover får frigjort nogle ressourcer til de svage ældre til en målrettet prioritering over for de ældre, der har brug for assistance.

Kl. 11.45

Ressourcerne til denne yderligere indsats skaffes ved at sige, at kommunerne ikke har pligt til i fremtiden at tilbyde to årlige forebyggende hjemmebesøg hos ældre over 75 år, nem-